

NICOLE
JARVISOVÁ

SVĚTLA
nad
PRAHOU

ZAHÁNÍ TEMNOTU.
CHRÁNÍ PŘED ZLEM

FRAGMENT

Světla nad Prahou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nicole Jarvisová

Světla nad Prahou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SVĚTLA
nad
PRAHOU

SVĚTLA
nad
PRAHOU

Nicole Jarvisová

FRAGMENT

©2020 Nicole Jarvis. All rights reserved.

Translation © Tereza Dubenská, 2022

This translation of *The Lights of Prague*, first published in 2020, is published by arrangement with Titan Publishing Group Ltd.

Cover photos © svetjekolem; deela dee; MagMega; Ysbrand Cosijn; Malivan_Julia;
Valery Sidelnykov / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-5676-0

ISBN e-knihy 978-80-253-5683-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-5689-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-5687-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Mamince, mé první čtenářce.

1

PRAHA, 1868

V tmavé vodě se mezi hvězdami zrcadlila rozvlněná světla řady plynových lamp podél cesty.

Domek Myška stál vedle kandelábru, kolem nějž se ovíjela hustá mlha, až se zdálo, že se ve světle lamp opar mění v kouř. Staré město pražské bylo v tuto hodinu tiché. Nad řekou se tyčily budovy, navzájem se objímaly, jako by se měly vyvrátit ze základů, kdyby je jejich sestry nesvíraly v náruči. Pod Pražským hradem se přes Vltavu klenul Karlův most. Řeka byla po nedávné bouři rozvodněná a těžkopádná.

Domek dlouhou tyčí uvolnil další páčku a v lampě zasýčel svítiplyn. Potom si přitáhl druhý konec tyče, pomocí zápalky a škrtačka s červeným fosforem zažehl kus vaty a zdvihl plamínek k otevřenému plášti lampy.

Znal dobře ten okamžik těsně před tím, než se plamen dotkl plynu, ten klid před bouří.

Po chvilce se rozhořel první modrý plamínek. A pak s tichým prasknutím postupně ožily i ostatní tři. Náhlé světlo bylo v temném večeru víta-

ným hostem. Domek se na vteřinku zastavil, pozoroval, jak uvnitř skleněné lucerny tančí ohýnky. Pak odtáhl tyč, sfoukl plamínek na jejím konci a pokračoval dál.

Kočí hlavy pod jeho nohama se leskly předchozím deštěm. Praha po bouřce byla jako obr, který se právě dobře nažral: spokojená a pomalá. Většina jejích obyvatel byla zachumlaná v pohodlí svého domova, kde zůstala až do svítání.

Pro Domka však noc teprve začínala.

Přešel k dalšímu kandelábru a zvedl kovový konec tyče k plynovému ventilu. Tu však strnul, když noční ticho prořízl ostrý výkřik. Vysoký, pronikavý hlas se nesl přes řeku, než opět náhle umlknul.

Na tenhle okamžik čekal. Nechal tyč tyčí a rozběhl se do tmy. Jeho rychlé nohy ho lehce nesly po nerovném dláždění. Směrem, kterým se vydal, nesvítily žádné lampy, na cestu dopadalo pouze světlo srpku měsíce. Podél řeky si Domek ničeho zvláštního nevšiml. Vklouzl proto na Kamenný most, jehož zábradlí lemovaly sochy uctívaných světců z pískovce a mědi; byl to špalír zčernalých strážců, kteří se rozpadali staletími znečištění. Domek krácel dál, tiskl si brašnu k boku, aby její obsah nechrástil, a pozorně si prohlížel sochy rýsující se proti obloze. Některé zobrazovaly pouze jedinou postavu, jiné zas mnohohlavou bytost. V noci se za kteroukoli z nich mohla skrývat příšera.

Nakonec u podstavce soch svaté Barbory, Markéty a Alžběty spatřil nehybný pár, propletený ve stínu jako imitace postav svatých žen nad ním.

Dvojice byla v příšerě špatně vidět, skoro splyvala s nocí. Přesto měsíc dokázal osvětlit ženin zsinálý, strnulý obličej. Za ní stál muž, rukou obtočenou kolem její hrudi ji k sobě tiskl a druhou jí zakláněl hlavu, aby tak obnažil její hrdlo.

Domek se tiše připlížil, a když byl jen pár kroků od nich, vykřikl: „Hej!“

Muž trhl hlavou směrem k Domkovi.

Ale nebyl to muž.

Jeho krvavá tlama se táhla přes celou šířku obličeje jako rozšklebená rána. Tvor střelil pohledem po Domkovi a vycenil tesáky, které se zableskly v mdlém měsíčním světle. Nebyly to obyčejné prodloužené špičáky, jaké mívají toulavé kočky, nýbrž řada štíhlých jehliček ostrých jako břitva, které čouhaly z obří čelisti. Netvor zasyčel a jeho vysoký, strašidelný sykot se rozlehl po tichém mostě. Děsivá tlama se roztáhla do vítězoslavného úsměvu a znovu se přiblížila k ženě.

Domek bez váhání vytáhl z kapsy kolík z hlohového dřeva, a než se pijavice vrátila ke své hostině, byl u ní. Chytil netvora za tmavé kudrny a odstrčil ho od ženy, kterou tím vysvobodil z jeho sevření. Ta se v mdlobách skácela k zemi. Krk měla potřísněný krví, jež se jako stín rozlévala temnotou.

Domek šklubnutím otočil pijavici čelem k sobě a namířil jí kolík na srdce. Netvor se však jeho ruce mrštně vyhnul. Měl nepřirozeně rychlé reflexy a Domek se musel prudce skrčit, aby mu zrůdné čelisti neukously hlavu.

Jeho učitel by mu řekl, že měl pijavici bodnout v okamžiku, kdy ji uviděl a kdy se její plná pozornost upírala na oběť. A aby na ženu nebral ohled.

Teď šlo o krk jemu samému.

Přestože prošel náročným výcvikem a vážil minimálně o deset kilo víc než příšera, čerstvě nažraná pijavice byla mnohonásobně silnější. Nyní již nemohl využít momentu překvapení, takže jedinou výhodou mu byla skutečnost, že dobře věděl, čemu čelí. Znal těch mnoho silných a pár slabých stránek pijavic.

Vyhnul se ráně do obličeje, pěst pijavice však sklouzla níž a silně ho udeřila do žeber. Domek dopadl zády na kamenné zábradlí. Svezl se k zemi a při tom si odřel ruce o kameny. Snažil se popadnout dech. Pijavice mu skočila na hrud' a cenila krvavé zuby. „Neměl jsi mě rušit,“ pronesla a dlouhými drápy přejela Domkovi po krku. Vedle slov se z netvorových rozevřených úst nesl i pach horké krve. „Máš štěstí. Nemám dnes večer času nazbyt, čili to nebudeme protahovat.“

Domek se pokusil vymanit z jeho sevření, ale byl přišpendlený k zemi. Zhluboka se proto nadechl, stočil kolík špičkou podél předloktí a pak prudce ohnul paži. Ostrý hrot mu prořízl plášť u lokte a propíchl mu kůži.

Vlhkým vzduchem se začal šířit nasládle kovový odér čerstvé krve. Pijavice cukla hlavou a rozšířily se jí zorničky. Vyrasila Domkovi z ruky hlohový kolík, a ten hlučně dopadl na dláždění. Domek druhou rukou popadl netvora a převrátil jeho i sebe na bok. Konečně se mohl znovu hýbat. Pijavice, rozptýlená pachem krvácející ruky, si nevšimla, že Domek vytáhl druhý kolík. Byl tenčí než ten hlohový a vyřezaný ze dřeva keře kaliny.

Domek udělal výpad a oběma rukama vrazil tenký kolík do démonovy hrudi. Díky letům výcviku se trefil přesně. Pijavice vytřeštila oči a padla na znak. Kratičký, napjatý okamžik na sebe zírali.

Pak si pijavice položila ruku na hrud' a vytáhla kolík potřísněný krví zemdené ženy. Netvoří úsměv, škleb od ucha k uchu, byl děsivý a arogantní.

Domek zaklel a škrábal se na nohy. Monstrum se však vymrštilo za ním a srazilo ho na dlažební kostky. Domek se otočil, natáhl se pro hlohový kolík, vrazil ho pijavici do krku a uslyšel, jak jí nechutně křupla páteř.

Nastal krátký okamžik strnulého ticha jako před rozžehnutím lampy. V jedné vteřině se nad ním krčila obluda, z otevřené tlamy zbrocené krví jí kapal jed. A v druhé se rozpadla v prach a její oblečení padlo na Domkovu hrud'.

Domek zastrčil kolík do brašny, posbíral rozedřenýma rukama šaty a sebral se ze země. Zavrával a několikrát zamžikal, aby zostřil zrak. Oděv pijavice byl ušitý z lepší, dražší látky než Domkova uniforma. Byl však roztrhaný a pokrytý prachem netvora, a tak neměl už žádnou cenu. Avšak zakrvácené oblečení bez těla by mohlo vyvolat řadu otázek, které by tupé policejní úředníky mohly dovést až k Domkovi. Zvedl svou brašnu a nacpal ho do ní.

Cosí těžkého vypadlo z kapsy jarníku. Domkovi se podařilo ten předmět zachytit dříve, než dopadl na zem. Vypadalo to jako čutora, velká tak

akorát do dlaně, a bylo to důkladně zabalené v tmavé látce. Vzhledem k tomu, že pijavice nedokázala pozřít lidské jídlo ani pítí, byla jistě naplněná něčím, co tu nemohl nechat jen tak ležet. Stejně jako oblečení i ji nacpal s odporem do brašny.

Došel pro odhozený kolík z kalinového dřeva, který se matně zaleskl v měsíčním světle. Zamračil se a hodil ho přes zábradlí mostu. Kolík se roztočil a zmizel ve vodách Vltavy.

Pak přešel ke zraněné ženě, která mezitím nabyla vědomí, avšak na nohy se ještě postavit nedokázala. Poklekl, aby si prohlédl její poraněný krk. Ve tmě působilo zranění hůř, než jaké bylo ve skutečnosti. Z desítek drobných ranek crčela krev, ale tesáky se hluboko nezařízly. Pijavice dokázaly své oběti kousnout a zanechat na nich sotva viditelnou stopu. Navíc jejich zuby obsahovaly silné anestetikum, které zamžilo paměť jejich kořistí. Když se pijavice dokázaly ovládnout, probudila se jejich oběť s několika drobnými rankami na krku a lehkou bolestí hlavy a nedokázala se rozpo-menout, co se minulou noc dělo. Většina pijavic se však takovou sebekáz-ní pyšnit nemohla. Jejich roztažená tlama dokázala jedním kousnutím roz-trhnout lidské hrdlo vedví. Žena měla dnes večer štěstí v neštěstí.

„Paní, jste v pořádku?“ zeptal se Domek.

„Někdo mě napadl,“ hekla žena. Chtěla si roztřesenou rukou ohmatat krk, ale Domek ji zarazil. Kdyby na prstech ucítila krev, zbytečně by se vy-děsila. Vytáhl z brašny košili, která patřila pijavici, a smotal ji do uzlíčku. „Přidržte si to u krku,“ přikázal a opatrně jí provizorní obvaz přiložil k ráně.

„Viděl jste, kam šel?“ zeptala se. Její pohled těkal sem a tam a mysl zá-pasla s otupujícími účinky šoku a pijavičího jedu.

„Když jsem vás našel, nikdo tu už nebyl,“ zalhal Domek. „Nechybí vám nějaké cennosti?“ Odpověď však znal dříve, než si žena prohledala kapsy. Netvory pár krejcarů ani bižuterie nezajímaly.

„Mohu vás někam doprovodit?“ zeptal se Domek.

„Ne, ne,“ opáčila žena. Dovolila mu, aby jí pomohl na nohy, ale odstoupila od něj, jelikož oporu už nepotřebovala.

Vtom Domek cosi zpozoroval koutkem oka a s kolíkem v ruce se prudce otočil. Ve stínu věže čínící u paty mostu stála bleďá žena a vpíjela se do něj očima barvy noční oblohy, které narušovaly jinak čistě bílou postavu.

Vznášela se metr nad dlážděním a navzdory bezvětrí jí povlávaly šaty.

„Můj manžel se o mě postará,“ pronesla zraněná žena a odvrátila tak Domkovu pozornost od zjevení.

„Odvedu vás alespoň někam do bezpečí,“ naléhal Domek. Ohlédl se zpátky k mostu, ale duch byl ten tam. Se stále taseným dřevěným kolíkem se zadíval na ženu. „Neměla byste být sama. Ztratila jste hodně krve, a když jsem vás našel, byla jste v bezvědomí.“

„Teď už jsem při smyslech,“ oponovala mu, zatímco si tiskla svázanou látku u krku. „Já se neztratím. Nemám to domů daleko.“

„Jste zraněná,“ namítl Domek. „Neusnu, dokud nebudu jistě vědět, že jste v bezpečí.“

Žena se rozesmála, ale pak se zachvěla. „Copak to nevíte? V tohle městě není bezpečno nikde.“

2

Ztichlá knihovna působila skličujícím a uklidňujícím dojmem zároveň. Bylo tu tolik vědomostí, které zde dlouhá léta ležely nedotčené pod vrstvou prachu a nikdo je nikdy nestudoval. Knihy bez čtenáře byly pouhými kusy papíru.

Ora Fischerová seděla v přepychovém, sametem čalouněném křesle u stolu, který se prohýbal pod stohem knih. Této noci se při světle svíček ponořila do pojednání o botanice v italském originále od jistého profesora z Boloni. Profesor se nesporně inspiroval myšlenkami Charlese Darwina a aplikoval jeho teorii na evoluci květin. Bylo až neuvěřitelné, jak nudně dokázal téma podat. Pokud mělo něco přímo vyzářovat romantiku a sentiment, měly to být právě květiny.

Povzdechla si a odložila knihu na stůl. Akademici se tak usilovně snažili dokázat, že jejich teorie musejí obsahovat pouze matematické výpočty a latinské výrazy, že uměli i ta nezajímavější témata okleštit na fádňní fakta. Avšak navzdory jejich suchopárnosti neustále žasla nad rychlostí, s jakou jejich vědecké objevy měnily svět přímo před jejíma očima. Toužila se toho

tolik naučit. A to stálo za to, aby se prodírala profesorovou snahou poplácat sám sebe po zádech vytištěnou na papíře.

Někdy si přála, aby mohla trávit veškerý čas v knihovně. Pak by ale hrozilo, že se stane stejným sucharem jako muži, jejichž díla četla.

Ať už byla Ora jakákoli, rozhodně odmítala být nudná.

Sfoukla svíčky, postavila se a sukně jí ve ztemnělé místnosti hlasitě zašustily. S pohledem upřeným k oknům se zamračila a zaváhala. Temně fialová obloha začala už podél obzoru světlat do šeda. Četla déle, než si myslela. Přišla až dlouho po půlnoci, neklidná po koncertu orchestru a neochotná schovávat se po zbytek noci ve svém domě. Knihovník byl její přítel, a než se knihovna ráno otevře, všechny knihy uloží. Puntičkářsky dodržoval svůj nelogický bibliografický systém. Ora zjistila, že je jednoдушší přidělat mu trochu práce než se sama pokoušet knihy vrátit na jejich místo. Během dne se navíc knihovna Univerzity Karlovy zaplnila studenty, kteří s knihami zacházeli mnohem hůře než ona.

Vyšla z knihovny vchodem pro zaměstnance a sešla schodištěm dolů, dolů pod město.

Tunely byly typickým rysem Prahy stejně jako hustá mlha, dlážděné ulice a sto temných věží. Dávno před tím, než se Ora narodila, ležely ulice Starého Města téměř o šest metrů níže než dnes. Když pravidelné záplavy přestaly být pro obyvatele města snesitelné, zahájili stoletý projekt na zvýšení města. Budovy a ulice pohřbili pod vrstvou hlíny, na které zbudovali město nové. Podzemní domy však po další staletí využívali jako sklepy a kobky. Dávno opuštěné chodby, které propojovaly pražská sklepení, se staly útočištěm těch, kteří chtěli zůstat skryti. Zem spleti zapomenutých ulic a opuštěných domů pokrývaly ohlazené říční oblázky, po kterých jí klouzaly střevíčky.

Ostatky podzemí, které domy nad nimi nevyužívaly jako sklepení, byly neudržované a, jak se mnozí přesvědčili na vlastní kůži, nezřídka se zavalily. Bělostný kámen sice po staletí odolával zubu času, ale nic nevydrželo

věčně. Lidé si vyprávěli příběhy o těch, kteří se v podzemí ztratili, zamotali se do propletence chodeb a spadli do hlubokých, dávno vyschlých studní nebo uvízli v zavaleném sklepe. Pro někoho, jako byla Ora, byl však ponurý labyrint vítaným darem. Nad obzorem se už rozednívalo. Nebýt tunelů, musela by Ora strávit polovinu svého života uvězněná uvnitř svého domova.

V podzemí bylo téměř ticho. Téměř, ne zcela. Metry hlíny, které ji obklopovaly ze všech stran, sice tlumily lomoz denního světa, zároveň však odrážely veškeré zvuky uvnitř tunelu. Každé zaškrábání krysí pacičky, každíčký výdech osob skrytých ve stínech se zdál hlasitější a blíží než ve skutečnosti.

Její dům ležel za řekou, takže musela projít pod celým městem. Kdyby tušila, že se této noci vydá na tak dlouhou podzemní výpravu, oblékla by si jiné šaty. Ve večerní róbě sice na koncertu vypadala skvostně, široká sukně jí však putování tunely znesnadňovala. Přála si, aby si s sebou vzala náhradní oblečení a mohla tak strávit dopoledne někde blíž – někde, kde by nebyla tak zoufalá nuda jako doma. Bohužel na ni kočár nemohl čekat přes noc, ačkoli by se jí to hodilo. Její kočí se musel vyspat, i když ona spánek nepotřebovala.

Najednou ztuhla, když se před ní ozvalo zašustění. V tunelech byla tma jako v hrobě. Jedinou únikovou cestu představovaly schody, které nedaleko ní vedly přímo na ulici. Pevně zavřené dveře bránily slunečnímu světlu proniknout dovnitř. Dokonce ani pomocí svého vyvinutého zraku se jí ve tmě nepodařilo rozeznat žádné obrysy.

Šouravé zvuky přešly v kroky.

Ora nebyla jediná, kdo tunely využíval. Za ta léta se naučila, že ti, kdož trávili čas v podzemí, tak málokdy činili pro čiré potěšení ze zatuchlého ovzduší a bláta. Potřebovali tmu.

Přitiskla se ke zdi tunelu, a když na zádech ucítila jakýsi sliz, trhla sebou. Vlhké stěny podzemí pokrývala plíseň. Jestli si zničí další šaty, Lina jí

utrhne hlavu. Zhluboka se nadechla a zahalila se do tmy. Třebaže nedokázala zadržet dech věčně, pro procházející osobu bude nepostřehnutelná. Stín byl jejím přirozeným prostředím.

Kroky se blížily jaksi podivně. Osoba se co chvíli dala do divokého běhu, aby znovu zpomalila do zmateného klíčkování. Pohybovala se jako list ve větru před bouří, nevyzpytatelně a bez cíle.

Ora brzy ve tmě rozeznala shrbenou mužskou postavu, která se zastavila pár sáhů od ní. „Cítím tvůj pach,“ zašeptal muž.

Ora ztuhla. Další pijavice. Lidé na takovou vzdálenost nedokázali někoho cítit, obzvláště když vůni jejích pudrů maskoval těžký, vlhký zápach tunelu. Ucítit ji mohl ještě bubák, ten však neměl žádné tělo, takže nemohl být původcem těch klátivých kroků. A žádný jiný tvor by takhle nečíhal v podzemí a nepostavil se jejímu druhu.

„Patříš k nim?“ zeptal se. Jeho oči, které se ve tmě leskly, těkaly po jejím úkrytu. „Já se tam ne-nevrátím. Já-já nemůžu,“ vykoktal zmatečně. Někteří slova vyhrkl, jiná zase nesmyslně prodlužoval.

Ora vystoupila ze stínu a pronesla: „Nevím, o čem to mluvíte.“

Muž se zachvěl. „Ta léčba bolí,“ zakňučel. „Tohle jsem nikdy nechtěl!“

Ora opatrně vykročila vpřed. „Já tudy jen procházím,“ pronesla klidným a vyrovnaným hlasem. Doufala, že mu dojde, že ona má v této situaci navrch, a že ji nechá bez újmy projít. K boji rozhodně oblečená nebyla.

„Já se tam nevrátím!“ vyjekl muž a vrhl se vpřed. Místo aby zaútočil nebo proběhl kolem, přikrčil se a vřítíl se do tunelu, který ústil mezi nimi. Na všech čtyřech se škrábal po schodech nahoru.

„Stůjte!“ zavolala a udělala krok vpřed. Pak se zarazila, nechtěla ho následovat nahoru. „Už svítá! Nemůžete...“

Pozdě. Nahoře na schodech pijavice rozrazila dveře. Ora na zlomek vteřiny zahlédla, jak její postavu ozářilo světlo časného rána, a pak se přikrčila ve stínu. Přitiskla se ke zdi a zalapala po dechu, ačkoli její tělo kyslík nepotřebovalo. Jitřní slunce vrhlo kužel světla na stěnu tunelu na-

proti ní a ona uviděla siluetu mužova stínu těsně předtím, než se dveře zabouchly.

Zalapala po dechu a znovu pohlédla ke ztmavým schodům. Spáchal ten muž přímo před jejíma očima sebevraždu? I předjitřní světlo bylo dostatečně silné na to, aby pijavici vmžiku zabilo, a ten muž se právě odřízl od tunelů.

Muselo mu přeskočit. Stávalo se to až příliš často, a to zejména těm, kteří se v pijavici proměnili teprve nedávno. Žízeň po krvi, každodenní omezení, prázdnota – to všechno tížilo mysl, dokud to břemeno jednoho dne neunesla.

Když si Ora uhladila vlasy a nechtíc se dotkla vlhké stěny, trhla sebou. Zamračila se a spočinula pohledem na tmavých dveřích nad sebou.

3

Ráno si Domek sedl k vědru s vodou. Vydrhl si ruce od krve a špíny zbytkem vody opláchl kolík. Ve světle, které zářilo skrze okno, si prohlédl modřinu na žebrech. Byla odporně žlutá a táhla se po celé délce boku. Doufal, že se mu zahojí sama, protože věděl, jakou paseku dokáže napáchat vnitřní krvácení. Neměl ale ani peníze, ani čas navštívit doktora.

Byt, který sdílel se svým kamarádem Antonem, byl celkem velký a oba měli pokoj sami pro sebe. Na místní poměry si žili jako králové, protože sousední, podobně velké byty obývaly celé početné rodiny. Práce lampáře nebyla nijak slavně placená, ale penězi nehýřili a nadto Domek občas přispěl různými přívýdělkami, takže si činži mohli tak akorát dovolit.

Oba lampáři bydleli ve velkém šedivém nájemném domě na okraji Nového města, které jako přátelská ruka od jihu objímalo Staré město. Jen vedle tak historického území se pět set let staré sousedství dalo považovat za „nové“. Praha se postupně rozpínala kolem kopce, který stál v jejím středu déle, než paměť sahala. Byla to starobylá metropole, věčná jako řeka, která ji protínala.

Domek ihned po probuzení poznal, že Anton ještě nepřišel domů. Chrápání spolubydlícího obyčejně otřásalo celým bytem. Anton chodil na druhou lampářskou šichtu a mnohdy si našel jiné místo, kde strávit dopoledne. Bylo to jenom dobře. Kdyby Anton uviděl jeho zranění, zbytečně by plašil.

Domek si natáhl košili a začal pobíhat po kuchyni, aby se rychle nasnídal před náročným dnem. Navzdory bolesti v boku se cítil plný energie. Včera zachránil život jedné ženě a – aha! – měl sklenici medu, kterou mu matka přivezla od přátel z venkova.

Mlha předešlé noci se zvedla a odkryla tak jasnou oblohu. Modrá nebesa, svěží a živá po několika dnech deště, vykukovala za oranžovými střechami a téměř oslepovala jeho unavené oči. S chlebem v ruce vyšel ven, a zatímco se vyhýbal lidem a povozům v křivolakých uličkách, vychutnával si sladkou chuť medu. Bylo jaro a Praha oživala. Kopyta klapala po kočích hlavách, prodavači pokřikovali po kolemjdoucích a neomalení výletníci z Německa a Francie si to ve čtveřicích štrádovali k nejbližším lázním.

Domek vkročil na Karlův most, jehož detaily nyní odhalilo sluneční světlo. V noci zlověstné sochy maskoval stín, ale ve dne je korunovaly záblesky teplého zlata: kříž, koruna či meč. Zlatavý kov vynikal na zčernalém kamení. Domek se zastavil u soch svaté Barbory, Markéty a Alžběty. V dopoledním světle nic nenaznačovalo tomu, že předešlé noci u jejich nohou bezmála zemřeli dva lidé.

Poté, co včera rozsvítil všechny lampy, vydal se se zbystřeným zrakem a sluchem na obhlídku podél řeky. Pak konečně přišel úlevný konec. Kostelní zvony po celém městě odbily jednu hodinu ráno a jediným dunivým tónem oznámily začátek druhé směny. Přesýpací hodiny po dlouhé zimě přispávaly písek z noci do dne, a tak se na začátku března bílý den začal vyrovnávat černé noci. Ještě před třemi měsíci se nad městem stahovala tma od čtyř dopoledne do osmi ráno. Teď mohli noční strážci pracovat mezi dvěma odbitími šesté hodiny.

Jakmile v noci Domek sdělil lampáři z druhé směny, co se událo na mostě, zamířil na východ domů, kde se skácel do postele stále pošpiněný prachem mrtvé pijavice.

Cestu k domu Imricha Laníka znal stejně dobře jako trasu své obchůzky. Sotvaže prošel pod věží na Malou Stranu, zahlédl před sebou měděnou kopuli chrámu svatého Mikuláše, jehož vrcholky zdobilo třpytivé zlato.

Vnitřek činžovního domu, v němž Imrich bydlel, připomínal králíčí noru. Byl temný, teplý, plný nečekaných chodbiček a desítek nespátrěných obyvatel. Ovzduším se vznášela pronikavá vůně vařeného zelí a za zavřenými dveřmi se ozýval chichot dětí.

Navzdory pokročilému věku bydlel Imrich v nejvyšším patře. Trůnil na vrcholku budovy jako jestřáb, který si hlídá svůj revír. Na jeho patře děti buďto mlčely, nebo tu žádné nežily. Měl vlastně Imrich děti nebo vnoučata? Pokud ano, Domek se s nimi nikdy nesetkal. Řekl by, že se ten starý muž ani nikdy neoženil.

Domek zabušil na dveře, z nichž se odlupovala barva. Třebaže ho Imrich ten den nečekal, otevřel téměř okamžitě.

Pod zbylými chomáči rozčuchaných vlasů, bílých jako surová bavlna, se rýsoval strnulý obličej pokrytý jaterními skvrnami.

„Ach, to jsi ty,“ řekl nevzrušeně. Než ustoupil stranou, aby ho pustil dovnitř, přešel Domka pohledem jako shnilou rybu, kterou se mu snaží prodat trhovec.

V ostrém kontrastu s důvěrně známou vůní zelí a masa, která se línula ze sousedních bytů, čpěl Imrichův byt svíravým pachem chemikálií a kovu. Domek se v Imrichově království cítil jako dítě v cukrárně, kterou však vlastnil panovačný mrzout. Každou píď bytečku, jež nebyla zaplněna knihami, pokrývaly pozůstatky Imrichových alchymistických pokusů.

Všude ležely rozházené cívky a kádinky, naplněné nejenom různými kapalinami, jak by se dalo čekat, ale také mechem, kamínky a drobnými zvířecími kůstkami.

„Nečekal jsem, že se vrátíš tak brzy.“ Imrich se posadil do křesla mezi dva vysoké stohy knih vázaných v kůži. Ošoupané křeslo působilo mezi dvěma věžemi jako trůn.

Domek měl šikovní ruce, a tak ho vedoucí cechu lampářů doporučil alchymistovi jako neplaceného občasného pomocníka. Cechmistr Paluška za konzultace Imrichovi neplatil peníze, ale zajímavými předměty nebo tvory, na které lampáři narazili při své práci. Někteří lidé, především badatelé a knihovníci, shromažďovali znalosti pro znalosti samotné. Imrich sbíral vědomosti kvůli moci, kterou mu mohly poskytnout. Stejně jako většina alchymistů se i on snažil nalézt elixír mládí – byť by se spokojil i se zlatem.

Pro lampáře bylo výhodné mít při ruce člověka, jako byl Imrich. Existoval však dobrý důvod, proč zůstával na okraji cechu. Jeho experimenty hraničily s čarodějnictvím a většina lampářů si od něj udržovala zdravý odstup. Domek se na rozdíl od svých kolegů mágů nebál, ale Imrichova popudlivá nátura mu na oblibě rozhodně nepřidala.

Domek přistoupil k přístroji, který stál na stole v kuchyňce. Čtyři skleněné lahvičky spojovaly plechové trubičky, které vedly k vysokému měděnému svícnu. Na něm byly jeden coul od sebe položené dva lisované kousky dřevěného uhlí. „To je oblouková lampa?“ zeptal se Domek. Něco takového už viděl. Když se přístroj zapnul, baterie vyslaly oslepující paprsek syčící elektřiny mezi dva kousky dřevěného uhlí. Bylo to jako malý blesk mezi dvěma mraky. Stejně jako u všech Imrichových pokusů i tento přístroj měl nečekaný prvek. Od měděného podstavce vedly dráty zakončené velkou smyčkou velikosti a tvaru akorát tak. . . „Tohle snad nechcete dát na něčí hlavu?“

„Takže z tebe je teď alchymista?“

„Ne, ale vy chcete připojit elektřinu k. . .“

Imrich se na něj obořil: „Tak mi nerad, jak mám provádět své experimenty. Sedni si a vysvětli mi, proč jsi přišel mimo náš stanovený čas.“

Domek se posadil. „Chtěl jsem vám říct, že jsem včera v noci vyzkoušel kolík z kaliny.“

Stařec se naklonil dopředu, náhle zaujatý. „A?“

„Neúčinkoval.“

„Viš to jistě?“ Imrich zvedl jedno prořídle obočí. „Možná jsi nezasáhl správnou část těla.“

Domek potlačil povzdech. „Probodl jsem mu srdce. Vysmál se mi a sáhl na něj holýma rukama. Ani nehnul brvou, když si ho vytahoval z hrudi. Kalina na demony nepůsobí.“

Imrich obrátil oči v sloup. „Kde máš ten kolík? Nabrousím ho a ty ho znovu vyzkoušíš. Musel jsi udělat chybu. Dělal jsem pokusy – vlastnosti kaliny a hlohu by měly být totožné.“

„Zahodil jsem ho,“ řekl Domek. „Nemůžu brousdit ulicemi se zbraní, které nevěřím. Nechci riskovat, že ho znovu omylem použiju.“

Imrich se zamračil. Vypadalo to, jako by se mu přes tvář přehnalo bouřkové mračno, které ji zastřelo do temnoty. „Nemůžeš pustit k vodě experiment po jediném nezdařeném pokusu. Víš, jak dlouho jsem pátral po keři kaliny s dostatečně silným kmenem, z něž bych mohl vyžezat kolík? Nechápu, proč mi Paluška poslal na pomoc takového připitomělého břídila, jako jsi ty.“

„Kalina nefunguje,“ trval na svém Domek tichým hlasem. Vedle toho křehkého starce si občas připadal jako přerostlý klacek. „V sázce jsou lidské životy. Kdybych u sebe neměl hlohový kolík, bylo by po mně i po ženě, kterou jsem zachránil.“

„Není žádný důvod se domnívat, že hloh je jedinou účinnou zbraní v boji proti pijavicím. Kalina kvete a plodí dočista stejně jako hloh. Lampáři lpí na tradici, čímž si zavírají mnohé dveře. Lidstvo se nikdy nevyvine, dokud nezpochybníme zdravý rozum. Paluška mě ubezpečil, že mi budeš dobrým pomocníkem.“

„Já tomu rozumím,“ procedil Domek skrze zatáaté zuby. „Jsem tu, jelikož souhlasím s tím, že se máme ještě hodně co učit. Ale nemůžu vydávat na milost a nemilost životy nevinných kvůli jakémusi experimentu.“

„Pokrok s sebou nese oběti,“ ušklíbl se Imrich. „Nečekal jsem, že lampár bude tak zbabělý.“

„Bojuju bezmála deset let. Moje chyby stojí nevinné občany životy,“ vyhrkl Domek. „Každou noc vydávám všanc svůj život, zatímco vy si v bezpečí svého bytečku dumáte nad teoriemi. A přesto právě mě nazýváte zbabělcem?“

Imrich si přitiskl ruku na hrud'. „Kdo si myslíš, že jsi?“ obořil se. „Musím si promluvit s Paluškou. Ujistil mě, že ty jsi z nich nejlepší. Tomu ani zbla nevěřím.“

Postavil by se Paluška na Domkovu stranu? Cechmistr lampářů se pyšnil především svou pragmatičností. A alchymista byl se svou znalostí místní historie a nadpřirozena mnohem cennější než Domek. Paluška by Domka klidně vyhodil. „Omlouvám se,“ řekl nakonec. „Mám za sebou dlouhou noc.“

„Přijď v neděli, jak jsme se domluvili.“ Imrich mávl rukou na znamení, že Domek může jít. „Očekávám zásilku skla z Vídně, kterou mi musíš vynešt nahoru, a připravím nový kolík. Snad se mi brzy podaří najít další kalinu, ale vím o jiných kvetoucích dřevinách, které je třeba vyzkoušet. A tentokrát kolík nezahazuj okamžitě, jakmile se setkáš s neúspěchem.“

Domek toporně přikývl a otočil se k odchodu. Opatrně za sebou zavřel dveře starcova bytu, třebaže měl sto chutí s nimi třísknout tak silně, až by rána shodila křehké přístroje a kádinky z Imrichova stolu. Doslova viděl, jak se na podlaze tříští. Kdyby byl Domek takový brídil, za nějž ho Imrich považoval, neváhal by.

Rozhodnutí zachovat se jako slušný člověk však jeho srdci nijak neodlehčilo.

Z pozemského života Ora nejvíce postrádala spánek.

Bylo to zvláštní. Dokud byla naživu, považovala ho za nepřijemnou nutnost. Mohla dělat řadu zajímavých věcí, avšak místo toho musela kaž-

dou noc na několik hodin vypnout mysl a čerpat síly. Čas během jejího divokého mládí ubíhal jako o překot a spánek dny zbytečně ukrajoval.

Nyní, když se před ní čas natahoval do nekonečna, si Ora toužila jednoduše zdřímnout.

Některé dny spánek předstírala. Buďto v noci, kdy zbytek domácnosti nudně spal, anebo během dlouhých, sluncem prozářených odpolední, kdy se zvenku ozývalo líné drnění kočárů. Ora jen nepohnutě ležela a sledovala, jak vzduchem víří prach.

Nebo ve chvílích jako teď, kdy si přála, aby se hodiny prostě zastavily.

Někdo zabušil na dveře jejího pokoje.

Ora se neobtěžovala zvednout ze své lenošky. „Dále!“ zvolala.

Na prahu dveří se objevila její služebná Lina. Ora dál nehybně ležela a zírala na sametové závěsy, které byly přibité přes okno knihovny. Služebná měla na sobě šaty, které na ní Ora měla nejradši. Byly ze sytě oranžové bavlny a krásně jí šly k tmavým romským vlasům a pleti. Ora zdědila po svých německých předcích až trestuhodně bledou pleť, která po stáletích bez slunečního svítu vypadala jako z porcelánu, a toužila po tak zdravé barvě.

„Jestli mi chceš zvednout náladu, měla jsi mi přinést snídani,“ ušklíbala se Ora.

Lina si odfrkla a zkrřížila ruce na prsou. „Nenosím tyhle šaty jen proto, abych vás rozveselila,“ pronesla, jako by ji Ora neznala skrz na skrz už od dětství. „Jestli chcete něco k pití, pojďte dolů. Jste tu zabeďněná celý den. Míla říkala, že jste poslala vzkaz Sokolovi a pak jste se tu zavřela. Je poledne a vy jste pořád v županu.“

„Jistě tu neležím víc než pár hodin. Jestli se budeš ustavičně strachovat, uděláš si vrásy,“ odsekla Ora. „Viděla jsi moji róbu?“

„Tu skvrnu dokážu vyčistit,“ řekla Lina ledabyle a mávla rukou. Lina jí nevnadala, což znamenalo, že Ora musela vypadat věru žalostně.

„Co se stalo? Včera večer jste vypadala tak... šťastná.“

„Nezasloužím si chvilku klidu, aniž bys hned bila na poplach?“

„Naposledy, když jste byla po ránu takhle tichá, zůstala jste dva týdny v ložnici. Proležela jste matraci a my museli vykoupit celé řeznictví, abyste neumřela hladu,“ řekla Lina rázně. „Nedopustím, aby se to opakovalo.“

„Lino,“ hlesla Ora a hlas jí vypovídal. „Dnes ráno se před mýma očima zabila jedna pijavice.“ Obavy v Linině hlase strhly zdi, které si Ora přes noc narychlo kolem sebe postavila. Lina zastávala v Ořině domácnosti hned několik úloh: byla placenou služkou, Ořinou kmotřenkou a zároveň kvočnou, která si vzala Oru pod svá křídla. Ora byla u jejího porodu, viděla její první krvavé nádechy a pláč. Kdy Lina takhle vyrostla? Ora měla pocit, že kdyby zamrkala, mohla by místo Liny stát její matka.

Lina usedla na kraj lenošky a položila ruku na Ořinu paži. „To mě mrzí.“

„Byl duševně chorý. Jiná možnost prostě není.“ Ora se posadila a prsty si pročísala rozpuštěné vlasy. Lina ji sledovala pohledem, ve kterém se zračil soucit a obavy. Za služebnou se za záclonami rýsovalo okno jako siréna lákající oběti svou písní do záhuby. „Jsem v naprostém pořádku, Lino.“

„Nejste, ale budete,“ řekla s jistotou Lina. „Co kdybyste na zítřejší večeri pozvala paní Horáčkovou? Je s ní zábava.“

„Anastázie tu byla před týdnem,“ podotkla Ora.

„A ještě jste nepotvrdila, zda příští týden půjdete na ples k Beckero-vým,“ pokračovala Lina. „Sama jste tvrdila, že si někam chcete obléct ty nové šaty z Paříže.“

„Beckerovi jsou příšerní a ty to víš.“ Ora chytla Lininu dlaň a pevně ji stiskla. „Děkuji ti, drahá. Nemusíš mě kopat do zadku, abys mě dostala ven. Budu v pořádku, na mou duši. Vždycky to tak je.“

Pokud jí Lina nevěřila, měla dost slušnosti, aby to nepřiznala.

4

Domek v rámci svého každodenního cvičení běhal do schodů vedoucích k Pražskému hradu. Byla to dlouhá, strmá cesta, kterou většina Pražanů snášela jen s brbláním. Třebaže Domek už při zdolávání schodů nesípal, výhled z vrcholku mu vždy zaručeně vyrazil dech. V odpoledním světle se na oranžových a světle zelených střechách třpytily zlaté korouhvičky jako hvězdy. Středem města se vinula Vltava a za ní se tyčila dvojice věží Týnského chrámu.

Na Hradě právě sídlil Ferdinand V., který vládl Rakousku-Uhersku před nástupem svého synovce na vídeňský trůn. Hrad byl stejně jako Praha vzpomínkou na staré, dobré časy. Ačkolí nyní sloužil jako obydlí pro vysloužilé císaře, kdysi býval srdcem Čech.

Obdobně jako všechna starobylá a krásná města i Praha přitahovala řadu výletníků. Projížděli tudy mladí Angličané při své poznávací cestě Evropou, na ozdravné pobyty v lázních sem jezdily křehké francouzské dívky i stárnoucí německá hrabata a čas od času se tu zastavil i zbloudilý americký pisálek. Hradní nádvoří praskalo ve švech, upocení návštěvníci

se tlačili u vstupu. Když byl Domek malý, i on navštívil tu část paláce, která byla přístupná veřejnosti. Držel se maminky za ruku a zíral na rozlehlé sály a rozestavěnou katedrálu uprostřed třetího nádvoří. Dokonce i v Praze, která sama o sobě oplývala krásou, byla vznešenost Hradu strhující.

Domek minul věžovitou bránu vedoucí na první nádvoří a vydal se do zahrady rozpínající se podél Hradu. Měl se tam sejit se svým přítelem a spolu se chystali navštívit nedalekou galerii umění. Jelikož se u Imricha zdržel jen krátce, měl čas dopsat svůj deník, na což si našel chvíli jen málokdy. Byl plný náčrtků a zápisků, jejichž rukopis byl úhledný, ale neuspořádaný. Pro něj však byl důležitější obsah než forma. Jeho bujné myšlenky se nevešly do jeho mysli stejně jako kořeny stromu do hliněného květníku.

Našel si opuštěné místo v zahradě s výhledem na zalesněný svah na druhé straně Hradu.

Deník mu zapadl až na dno brašny a on se musel prohrabat zaprášeným sakem a kalhotami pijavice. Nesmí zapomenout přihodit šatstvo na hromadu, kterou lampáři pálili ve svém cechovním domě.

Sáhl hlouběji do tašky a pak ztuhl, když se jeho ruka dotkla čehosi nečekaného. Balíček zabalený v látce, který patřil pijavici. Dočista na něj zapomněl. Znechuceně ho začal odstrkovat stranou, potom však zaváhal. Zpod látky na něj vykoukla nikoli čutora naplněná krví, jak očekával, ale keramická dóza s pokličkou. Byla zdobena jemnými spirálami a vlnkami a vypálená bez glazury.

Domek se rozhlédl, aby se ujistil, že je v parku sám, a pak opatrně odklopil víčko a nahlédl dovnitř.

V hrnečku plál oheň.

Keramika se mu v rukou rozžhavila jako pohrabáč v krbu, avšak když se jí pokoušel pustit, nedokázal pohnout prsty. Jakmile se hrneček v jeho sevření rozklepal, Domek vyskočil na nohy. Ohnivá koule, která zjevně hořela uvnitř uzavřené nádoby bez dříví a vzduchu, vylétla ven a vznášela se před Domkem. Byla to podivná, blikotavá hrouda ne větší než jablko.

Plápolala nad cestou. Hlína pod ní se rozvlnila, prach se zvedal, spadané listy se začalo kroutit jako červi, vzneslo se do vzduchu a stále rychleji vířilo. Ohnivá koule poletovala uprostřed své vlastní malé bouře a stoupala k nebi.

Domek věděl, že bojovat s dlaní přilepenou k hliněnému hrnečku bude obtížné, ale přesto se pevně roznožil. Přízrak nepoznával. Byl to nějaký duch? Krom bubáků, kteří číhali v temných uličkách, měla většina Domkových protivníků hmotné tělo.

Hrneček přestal žhnout a jeho jemný žár nyní připomínal teplo plynové lampy. Přesto ho jednou rukou stále svíral, zatímco druhou vytáhl z brašny hlohový kolík. Hloh dokázal ublížit pouze pijavicím, ale s kolíkem vypadl na zem i nůž se stříbrným ostrím. Odváží se odvrátit zrak od ohnivé koule, aby nůž našel? Vlasy mu vířily kolem obličeje a měl pocit, že ho za oblečení tahají neviditelné prsty.

„Co je to?“ zašeptal Domek. Uslyšel tlachání turistů, kteří se k němu blížili. Do jakých rozměrů ta vichřice zesílí? Zkáza, kterou by mohla napáchat, by byla nedozírná. Do obličeje ho jako políček šlehla větvička. „Přestaň!“ vykřikl Domek a natáhl volnou ruku.

K jeho překvapení vichřice ihned ustala. Podíval se na svou dlaň. Do kůže se mu vypálily symboly ze strany hrníčku, bolest však zmizela společně s žářem. Rány se ihned zcelily do stříbřitých jizev, které se skvěly v odpoledním slunci. Něco takového zažil poprvé. Poletující oheň tepal vzduchem jako člověk lapající po dechu po náročném běhu. „Ani se nehni,“ vyhrkl Domek zkusmo.

Koule se zastavila, ačkoli její plameny se ve slunečním světle stále mihotaly. Den měl být tou rozumnou dobou jeho života. Část Domkovy myslí, ta, která kdysi věřila, že strašidla žijí jen v pohádkách, přemítala, zda ten oheň není nějaký nezapný žert. Dobře věděl, jakou má mezi lampáři pověst. Byl nudný, příliš vážný, jednalo-li se o věci, na kterých mu záleželo, a přezíravý ke každodenním potížím, se kterými se potýkali jeho vrstevníci. Mnozí by mistrovi jejich cechu s pobavením vykládali o Domkově bláz-

nění nad poletujícím plamenem, ale nikdo z nich neměl prostředky, aby takový kousek dokázal. Tím spíše by nemohli Domkovy roztřesené ruce ocejchovat těmi podivnými znaky.

To jizvy mu dávaly moc nad tím přízrakem? Poslechl jeho rozkaz. Možná to byl nějaký nový zvrácený pijavičí mazlíček, služebník bez vlastního rozumu připoutaný ke svému pánovi.

„Zvedni ten kámen,“ přikázal Domek a ukázal na nedaleký balvan. Během vichřice se viklal, ale zatím zůstal napůl skrytý v hlíně. Ohnivá koule se rozzářila, kámen vyletěl do vzduchu, přeletěl Domkovi nad hlavou a s třesknutím dopadl na hradní střechu. Domek zaklel. Mělo mu dojít, že jakýkoli kouzelný předmět patřící pijavici bude nebezpečný. Musel však existovat způsob, jak si ten přízrak podmanit. Kdyby své příkazy důkladně promyslel a správně vyslovil, možná by dokázal zjistit, jaké má schopnosti – a co je smyslem jeho existence.

Zvažoval, jak jednoznačně vyjádřit svůj další příkaz, když zaslechl známý hlas, který se nesl od zahradní brány.

„Domku! Tady tě mám.“

„Vrat' se do hrnečku,“ nařídil Domek. Světlo naposledy zatepalo a pak poslušně vlétlo zpátky do keramické nádoby. Ta chvíli zářila, jako by ji právě vytáhli z pece, a potom ztmavla na matně hnědou. Domek hodil hrneček do brašny a obrátil se k přicházejícímu muži.

„Dobré odpoledne, hrabě Bauere,“ řekl.

„Víš, většina lidí šlechtický titul při oslovení nepoužívá, aby druhého otráвила,“ odpověděl Cord Bauer, jednou rukou potřásl tou Domkovou a druhou mu stiskl předloktí. Domek sebou trhl, ale Cord si našťestí díky hedvábným rukavicím jeho nových, podivných jizev nevšiml. Třebaže měl hrabě třícítku na krku, vypadal mladší než lampář. Neměl Domkův plnovous, ale pouze tenký knírek pod nosem. Byl oblečen do elegantního šedého obleku s naškrobeným stojáčkem a na hlavě se mu tyčil černý cylindr, pod kterým měl pečlivě sčesané vlasy. Vypadal, jako by patřil do nedalekého Hradu.

„Většina mužů by tím otrávena nebyla. Byla by škoda ho nepoužívat. Dlouho jsme se neviděli, Corde. Kde je tě pořád konec?“

„Ach, znáš to. Koňské dostihy, doupata neřesti a všelijaká místa, která můj otec z celého srdce nenávidí, jelikož prý ze mě vysávají život,“ odvětil Cord. „Jsem moc rád, že jsem tě vytáhl ven. Zoufale potřebuješ, aby na tebe měl někdo špatný vliv.“

„Aby někdo zkazil mou čistou duši výstavou v galerii?“ usmál se Domek. „Co tomu řekne maminka?“

„Tvoje matinka mě zbožňuje,“ odpověděl Cord a zamračil se. „Vypadáš jako boží umučení. Je všechno v pořádku?“

Domek si sáhl do vlasů, které mu rozčuchala vichřice. „Cestou sem jsem navštívil Imricha.“

„Ach, zajisté. Jak se má ten dědek plesnivá?“

„Už nejsem pouze pitomec, nýbrž i posera.“

Cord zavrtěl hlavou. „Nedochází mu, jaké má z pekla štěstí, že tě má. Nechápu, proč u něj ztrácíš čas, když můžeš pracovat u Zachariáše.“

„Strýc si nemůže dovolit, aby mě platil každý den, a gáže lampáře stojí za starou belu. Někteří z nás si na chleba musejí vydělávat práci.“

„Možná ti jednou Imrich své doupě přenechá. Na každý pád si připijeme, až konečně natáhne brka. Leč nyní – zábava. Půjdem?“

Šternberský palác se nacházel nedaleko zahrady. Co by kamenem dohodil od Hradu, stála řada těch nejkrásnějších pražských domů, které si postavili páni toužící žít blízko císařova vlivu. Galerie koupila Šternberský palác na přelomu století od majitelů, kteří ho zdědili od svých předků a kteří neměli dostatek prostředků na to, aby ho udrželi v chodu.

Na vrcholku majestátního bílého průčelí seděly jako přerostlé vrány tmavé sochy. Cord zaplatil vstupné a oba prošli zdobenou vstupní síní k mohutnému schodišti se čtyřmi rameny. Masa cizinců i Pražanů ucpala schody vedoucí k sálům s dočasnými výstavami v prvním patře, a tak se Domek a Cord vydali do přízemí.

Zatímco míjeli řady obrazů, Cord vyprávěl Domkovi historky ze svých dobrodružství. Jeho Praha byla jiná než ta lampářova. Nebylo to místo plné temných zákoutí a alchymistických laboratoří, nýbrž svět tanečních sálů a hráčských brlohů.

Před pár lety narazil Domek při obchůzce na skupinu vyvrhelů, kteří v uličce za hernou bili jediného muže. Ta lidská spodina byla v přesile pět proti jednomu a Domek se bez rozmýšlení vrhl jejich oběti na pomoc.

Pětici přemohl a zahnal, ale jeden z té chátry mu divže neuřízl prst. Cord Domka i přes jeho protesty dotlačil do svého kočáru, zavezl k doktorovi, který mu ránu sešil, a umínil si, že se stanou přáteli. Uběhla řádka let, a ačkoli ho lidé leckdy nepovažovali za Cordova společníka, ale sluhu, Domek nikdy nezalitoval, že tehdy do té uličky vkročil.

Na stěnách prvního patra visely obrazy se zlatým rámem. Jeden z nich zobrazoval mapu raně středověké Evropy s Prahou přesně uprostřed, druhý zase sedm planet obíhajících kolem Slunce. Tak si kdysi Čechové představovali svět: Praha v srdci Evropy a nebesa nad hlavou.

„Kolik je ve vesmíru věcí, které ještě neznáme?“ zeptal se Domek s pohledem upřeným na hvězdnou mapu. Celý život se učil stát nohama pevně na zemi, a tak ho nebeská propast znepokojovala. Mímoděk si vzpomněl na oheň schovaný na dně jeho brašny. Tolik tajemství zůstávalo skryto jen v pražských ulicích a v podzemních tunelech zamořených příšerami. Jaká temná stvoření mohla číhat na Měsíci nebo ještě dál?

Cord na něj zamával z postranního schodiště vedoucího k dočasné výstavě, kterou si přišli prohlédnout. „Pochybují, že kdy budeme znát vše,“ pokrčil rameny.

Domek si povzdechl a následoval svého přítele do dalšího patra.

V Ořině hrudi se rozprostíral temný oceán. V něm se to hemžilo nestvůrami s ostrými zuby, rozevřenými tlamami a ostnatými chapadly. Většinu dní se pohupovala na hladině v malém člunu se slunečníkem opřeným

o rameno a odmítala do černočerné vody jen pohlédnout. Spadnout však do ní, jistě by se utopila.

Jako na truc jejímu vnitřnímu neklidu byl krásný jarní den a slunce metalo své smrtící paprsky na město skrze oblohu bez jediného mráčku. Zahalená do sametového pláště s kapucí a v rukavicích, které jí pod šaty sahaly až k loktům, sestoupila Ora z kočáru, odkud ji Lina doprovodila ke vchodu do paláce. Potom, co přišla o krev a slzy, přestala se i potit, ale vedro jí bylo stále nepříjemné.

„Vážně stojí návštěva galerie před západem slunce za to riziko?“ dotírala Lina, když ji vedla chodbami. Většinu stěn bohužel zabírala vysoká okna, takže Ora nemohla nic než sledovat dlaždice pod svými střevíci.

„Sama jsi mi kladla na srdce, abych se věčně nezavírala doma,“ podotkla Ora. „Má to být nádherná výstava.“

„Vím jistě, že kdybyste chtěla, mohla jste to zařídit tak, aby nám přes noc nechali odemčené dveře,“ nenechala se odbýt Lina. „S vámi je to jako na houpačce, jednou jste líná, jindy zbrklá. Brzy z toho zešedivím. Jestliže hodláte riskovat svůj život, ocenila bych, kdybyste mě netahala s sebou.“

„Takhle žiji již více než dvě stě let.“ S pohledem upřeným na Lininy boty postupovala opatrně do schodů. „Vím, jak se vyhnout slunci.“

Lina ji syknutím umlčela, ačkoli schodiště bylo tak přečpané návštěvníky muzea, že její poznámku nemohl nikdo zaslechnout. „Měla byste být opatrnější, má paní.“

„Přestaň mi radit,“ řekla Ora příkře. „Sama víš, že mi spíš hrozí, že se ukoušu nudou.“

„Takhle jsem to nemyslela a vy to dobře víte. Já jen říkám, má paní, že by vás nezabilo, kdybyste trošinku zpomalila.“

„Pak teprve by mi hrozilo skutečné nebezpečí. Nejssem s to zpomalit, aniž bych se docela nezastavila.“

„V Mělníku jste zpomalit dokázala,“ opáčila Lina.

Tichým hlasem Ora pronesla: „Zacházíš příliš daleko.“

„Omlouvám se, má paní,“ řekla Lina tónem, který nezněl ani trochu kajícíně. Nikdy se nebála, že Oru urazí. Spolu prošly závěsem a ostrou sluneční září vystřídalalo tlumené oranžové světlo. „Můžete si sundat kápi, ale buďte prosím opatrná.“

Ora vzhledla a konečně spatřila dlouho očekávanou výstavu. Od její poslední návštěvy, během níž se s prázdným pohárem vína vmísila mezi umělecké mecenáše Prahy, se prostor proměnil. Z Indie připluly do města zdobné gobelíny, které byly nyní rozvěšeny po stěnách. Závěsy byly v této části paláce zatažené a sály osvětlovaly jen svíčky, aby starobylé látky nepo- ničil ostrý sluneční svit.

Tapisérie hýřily barvami. Odstíny modré, červené a žluté se jasně lesk- ly i v pouhém světle svící. Ora se zastavila před prvním gobelínem, který zobrazoval muže a ženu v kočáře taženém čtyřspřežím. Umělec dokázal vyjádřit divoký chaos výjevu pouze s pomocí hořčicově žluté, vínově čer- vené, krémově bílé a černé. Ora se zhluboka nadechla a doufala, že ucítí vůni koření, měsíčku a jasmínu, které si zamilovala na svých cestách po In- dii. Odjela tam před mnoha desetiletími, ihned poté, co utekla z venkov- ského panství hraběte Černína. Vzpomínky na tu úchvatnou zemi kalil stín hrůzy, která naplňovala její srdce. Pobíhala po indickém poloostrově jako myš ve spíži čekající, že jí každou chvíli utne hlavu sedlákova sekera.

Galerie však čpěla pouze prachem a potom stovky lidských těl.

„Dokonce i ty musíš ocenit ty překrásné detaily,“ povídal nějaký muž svému společníkovi a pohyboval mozolnatým prstem těsně nad nitěmi kulatého gobelínu.

Ora se obrátila, přitahována tím známým, hlubokým hlasem jako opi- lec míjející putyku. „Jestlipak to není pan Myška!“ zvolala a s úsměvem vykročila vpřed, aby přerušila jejich rozhovor.

Domek Myška se otočil a jeho tmavé oči zaplály zvědavostí a překva- pením. Ty oči, ta jeho hranatá čelist skrytá pod pečlivě zastríženým plno- vousem a nezkrtné hnědé kudrliny ji podivně vábily. Byl vysoký a rozlo-

žitý jako dub. Vždy ji spolehlivě překvapilo, jak živočišně a zároveň rozkošně vypadá. Jeho příjmení nemohlo být méně výstižné. „Rád vás opět vidím, hraběnko Fischerová.“ Pokývnutím pozdravil i její služebnou. „Jak se vám daří, Lino?“

„Dobře,“ odpověděla Lina stroze.

Lina neměla Domka v oblíbě pro jeho mozoly, ale Ora si vážila toho, že vždy věnoval pozornost i její služebné. Kvůli Lininu romskému původu ji mnoho lidí, s nimiž Ora v průběhu let koketovala, přezíralo či jí pohrdalo, a proto Oře sloužila jako jakási zkouška toho, s kým stojí za to trávit čas. Jen pramálo vlastností ji přitahovalo méně než hulvátství vůči jejím přátelům.

„Vždy mě potěší, když na sebe narazíme, pane Myško,“ pronesla Ora.

„Podívejme se. Slavná hraběnka Fischerová,“ usmál se druhý muž. Ora si nebyla jistá, zda do galerie přišli spolu, jelikož Domek nevypadal jako typ člověka, který by se stýkal s mužem v žaketu a cylindru. „Můj přítel zřejmě pozapomněl na své vychování, a tak dovoluji, abych se představil sám. Hrabě Cord Bauer.“ Políbil jí ruku v rukavičce. Bauer. Tak se jmenoval ten člen parlamentu, hlava jedné z nejbohatších rodin v Praze.

„Odkud znáte mého hodináře?“ zeptala se Ora.

„Spojil nás jeden velmi odvážný a hrdinský čin, ale ten příběh si necháme na jindy,“ odvětil Bauer. „Raději bych si poslechl, jak jste se s milým Domkem seznámila vy.“

„Má zlaté ruce,“ odvětila Ora. Cítila vůni ruměnce, který se Domkovi hrnul do tváře, ačkoli ji zakrývalo světlo svící a jeho vousy. Domek voněl sladkým medem a kovem, které mu snad pronikly do krevního řečiště. „Loni se mi rozbily hodinky a už jsem se obávala, že se nedají spravit. Pan Myška a jeho strýc však dokázali nemožné. Od té doby se zdá, že naše cesty kříží osud.“

„Potkali jsme se během hrstky kulturních událostí,“ doplnil ji Domek a natočil k ní tělo, jako by snad svého přítele chtěl z jejich trojice vystrna-

dit. Dychtil pouze po rozhovoru s ní, nebo se jen před svým společníkem styděl, že spolu již dlouho laškují? Ora si byla vědoma svého osobního kouzla, ale Domek se při jejich rozhovorech nikdy nepustil za hranice slušného chování. Doufala, že je prostě nesmělý, ale přesto znala muže, kteří byli vůči půvabům nějaké vdovy imunní. Občas jí Domek připadal jako slunce: mocný, čistý... a pro ní zcela nedosažitelný. „Loňskou zimu se u Staroměstské radnice konal koncert pod širým nebem, na kterém jsme se setkali,“ dodal.

„Pan Myška nám sehnal svažené víno.“ Nenápadně ho tehdy vylila na dlažební kostky, když se nedíval. Spoléhala na to, že si ničeho přes všeobecný nepořádek na náměstí nevšimne. Cítila se trochu provinile, jelikož tušila, že má hluboko do kapsy, ale pokrmy smrtelníků pozřít nedokázala. „Bylo to od něj velmi milé.“

„Byla chladná noc,“ odpověděl skromně Domek. „Líbí se vám výstava?“

„Je nádherná. Velmi jsem se na ni těšila. Jsem přirozeně členem Společnosti vlasteneckých přátel umění, ale považuji se spíše za nezúčastněného příznivce. Jakmile jsem se o této výstavě dozvěděla, věděla jsem, že ji musím navštívit. Část mládí jsem strávila v Indii.“

„Opravdu?“ zajímal se Domek. Zdálo se, že konečně zapomněl na pobavený, neodbytný pohled hraběte Bauera. „Jaké to bylo?“

„Hřejivé. Zdobné. Překrásné. Musíte tam někdy zajet.“

„Nejsem si jistý, zda se k cestování hodím.“ Znovu se zarděl, ale tentokrát ruměncem nepříjemně páchl studem. „Nikdy jsem se ani nepodíval za hranice Prahy.“

„Každý může cestovat,“ trvala na svém Ora. „Jen někteří z nás jsou prachsprostí povaleči, kteří si mohou dovolit zaoceánské plavby. To je právě kouzlo podobných výstav. Přinesou kousek daleké země i pracovitým lidem, jako jste vy.“ Lina, která stála vedle ní, se usklíbala.

„Tak vy jste darmošlap jako já,“ žertoval Bauer. „Koukám, že jsem našel spřízněnou duši. Lidí, kteří se stejně jako já až zvráceně radují z Dom-